

תת"ע 1757/11/17 - מדינת ישראל נגד אלדר חיון

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 1757-11-17 מדינת ישראל נ' אלדר חיון
תיק חיצוני: 34115016064

בפני	כב' השופט הבכיר, דוד לנדסמן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	אלדר חיון

החלטה

זו החלטה לבקשה של הנאשם לקבלת הוצאות על פי סעיף 80 לחוק העונשין.

סעיף 80 לחוק העונשין, תשל"ז 1977 קובע :

"80 (א) משפט שנפתח שלא דרך קובלנה יראה בית המשפט שלא היה יסוד לאשמה או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94 (ב) לחסד"פ בסכום שייראה לבית המשפט..."

הרקע:

ביום 28.4.17 נרשם נגד הנאשם דו"ח תנועה מסוג ברירת משפט בגין עבירה של הפרעה לתנועה, בניגוד לתקנה 71 (1) לתקנות התעבורה.

מדובר בעבירה מסוג ברירת משפט, בה הודיע הנאשם על רצונו להישפט.

במענה לאישום, שנערך ביום 6.12.17 בפני כב' השופטת גרבי, מסר הנאשם כפירה מאוד מפורטת לאישום ולכן נקבע התיק לשמיעת הוכחות בפניי ליום 9.4.18

לאחר שמיעת עדותו של השוטר ועדות של הנאשם עצמו וגם עד הגנה מטעמו, החלטתי לזכות את הנאשם מהאשמה המיוחסת לו ו"לאו דווקא מחמת הספק".

ברישא של הכרעת דין "המזכה" נקבע כי כלל לא עולה מה-דו"ח ואפילו לא מעדות השוטר בפני בית המשפט, כי נגרמה הפרעה כלשהי לתנועה.

מעבר לנכתב בהכרעת הדין, הנני להוסיף כי תיאור המקרה כפי שנרשם על ידי השוטר ב-דו"ח שלו (ת/1) אינו מכיל כל תיאור עובדתי של הארוע, כפי שנדרש בסעיף 85 ל-חסידי"פ הקובע מה אמור להיכלל בכתב האישום.

פגם נוסף שנתגלה במהלך שמיעת הראיות, היה כי יחד עם השוטר, נכחה פקחית של עיריית באר שבע, שפרטיה אינם ידועים, שלפי עדות הנאשם ועד הגנתו, לקחה חלק פעיל בארוע, שמעה תגובת הנאשם ו/או של הנוסע עמו ודברה בנוכחותם עם השוטר.

למרות כל אלו, לא השכיל השוטר לרשום את פרטי אותה פקחית, ולכן לא היתה אפשרות להביאה לעדות.

עוד עולה כבר מתגובת הנאשם לשוטר במקום, כפי שנרשם בדו"ח (ת/1) כי הנאשם טען בפני השוטר כי "**הרכב התחמם והוציא עשן**".

במצב עניינים זה, אני סבור כי חובה היתה על השוטר להעמיק את הבדיקה ולבחון אם אכן היתה תקלה ברכב ולא לרשום מיד דו"ח, וגם אם התחיל ברישום הדו"ח, האם קיימת מניעה לשיקול נוסף מצידו ואף להימנע ממסירת הדו"ח לנאשם?

אולם, גם כאשר הדו"ח הגיע אל בית המשפט, לא הסתפק הנאשם, שאינו משפטן, בכפירה כללית או סתמית אלא מסר כפירה מפורטת ביותר, שלדעתי, חייבה בירור מעמיק מצד התביעה, **לפני** מועד שנקבע לשמיעת ההוכחות.

לא בכדי נאמר כי ישיבת המענה אינה נטולה משמעות, ואינה מיועדת אך ורק לקביעת מועד לשמיעת הוכחות אלא לבירור נקודות המחלוקת, ואם ניתן למנוע התדיינות נוספת מיותרת.

ראה כב' השופט קדמי בספרו על "**סדר דין בפליילים**" (חלק שני עמ' 1362 ואילך)

גלוי וברור כי לא נערכה כל בחינה המתבקשת מתגובת הנאשם כאמור.

ביחס לתגובת התביעה לבקשה, לא זוכה הנאשם מחמת הספק, וגם אם אישר הנאשם כי עצר את רכבו במקום, זה לא

היסוד היחיד שבעבירה המיוחסת לו, ואין - לדעתי - בהזמנה ו/או אי הזמנת גרר כל משמעות לעבירה המיוחסת לו ושוב - לדעתי - כן הרים הנאשם המוטל עליו כדי להוכיח כי היתה תקלה ברכב, שהצדיקה עצירת הרכב באותו מקום.

אומנם, נקבע בפסיקה כי ככלל במשפטים כאילו לא נוטה בית המשפט לפסוק הוצאות, אני סבור שכל ההתנהלות המתוארת במקרה דנן כן מצדיקה הטלת הוצאות לזכות הנאשם.

מה אמור נהג שנקלע לנסיבות דומות אמור לעשות ? האם תפקידו של השוטר אינו כולל גם מתן שירות או סיוע לאזרח בעת מצוקה ? ואם לא פעל כך, ונדרש אותו אזרח להגיע פעמיים לבית המשפט, ואף להביא עמו עד, מדוע לא יזכה לפיצוי ?

אני סבור כי דווקא במקרה דנן קיימות "נסיבות אחרות" המצדיקות פסיקת הוצאות לטובת הנאשם.

הנני חוזר להפנות שוב לספרו של השופט קדמי על "סדר הדין הפלילי" (עמ' 1786 ואילך) בו הוא כותב :

"ג. העילה לא היה יסוד לאשמה - מאי משמע

1) הערת פתיחה

א. נאמר מיד שאין מקום לקבוע שמצב כזה (קרי מצב שלא היה יסוד לאשמה) מתעורר כל אימת שנאשם יוצא זכאי.... ורק אם יימצא מלכתחילה לא היה מקום להעמיד את הנאשם לדין או שהעובדו ת הנתעבות אינן מהוות עבירה ... מפני שהיה ברור מראש שחומר הראיות.... לא יספיק ... היה מקום לפסוק הוצאות ופיצוי לנאשם..."

עוד, אני מפנה להתייחסות השופט קדמי לעילה הנוספת של "נסיבות אחרות המצדיקות זאת", שלגבי שאלה זו ניתן לבית המשפט " מרווח רחב של שיקול דעת" (עמ' 1791)

ראה גם ת"פ (מחוזי י"ם) 127/95 וינטר נ' מ"י (תקדין מחוזי, כרך 96 (1) עמ' 1601) בו נקבע :

"לסיכום נקודה זו , אומר שיש לבחון אם התביעה בדקה כראוי את חומר הראיות הקביל והרלוונטי לכתב האישום ואם חומר הראיות האמור יש בו לפחות ראיות לכאורה לביסוס האשמה נגד הנאשם ואם התשובה לשאלות אלה היא בשלילה, כי אז יש מקום לקביעה כי לא היה יסוד לאשמה".

הנאשם אינו מפרט בבקשתו איך הוא מגיע לסכום המבוקש של 3,000 ₪ אבל ברור כי הפסיד ימי עבודה ונדרש לשלם שכר טרחה של עו"ד בגין התייעצות עם עו"ד ואף הגשת בקשה זו .

עמוד 3

במצב עניינים זה, גם אם התביעה לא השכילה בעת הגשת כתב האישום לגלות כי אין פירוט עובדתי של יסודות העבירה, וכי חסרה הראייה להוכחת העבירה המיוחסת לנאשם בדו"ח, בוודאי היה צריך לבחון את תגובתו בעת המענה, ואפילו אם זה לא נעשה, עדיין ביום הוכחות ו/או עת שהתובע התכונן לשמיעת הראיות בתיק, לשקול את עמדתה של התביעה, כדי לפחות - למנוע שמיעת הראיות בתיק.

בהעדר כל זה, אני קובע כי קיימת הצדקה לפסיקת הוצאות לטובת הנאשם, הן לפי הרישא והן לפי הסיפא לסעיף 80 (א) לחוק כאמור.

לסיכום, אני מקבל את בקשתו של הנאשם ופוסק לו הוצאות הגנתו בסך ₪ 2,500

סכום זה ישולם תוך 90 יום מהיום ואחרי מועד זה ישא ריבית והצמדה בחוק עד למועד הפרעון בפועל.

ניתנה היום, ה' תמוז תשע"ח, 18 יוני 2018, בהעדר הצדדים.

המזכירות תעביר את ההחלטה לצדדים.